

Олександр Олійник

(13 р., Гімназія №1, м. Херсон)

(скорочено)

...Сьогодні весь світ знає поняття «Небесна сотня». А в кожного з тих людей залишилися рідні, близькі, друзі... У нас в Херсоні на площі Свободи скинули пам'ятник Леніну, і зараз на цьому місці пам'ятник Небесній сотні.

Якщо я щось накою – мені доведеться відповідати і в школі, і вдома. Це не дуже приємно, але це справедливо. Адже я чоловік і повинен нести відповідальність. Тому мене дивує те, що Президент і багато чиновників просто втекли з України. Ще й з народними грішми. Не дуже віриться, що їх хтось намагався затримати.

В країні почався хаос, а далі зрозуміло – завжди знайдуться ті, хто під час біди шукає якісь свої інтереси. Цим скористався наш східний сусід, замість того, щоб допомогти.

А далі – події, взагалі для мене дикі. Я читав, що Україна відмовилася від ядерної зброї, і США з Росією обіцяли захистити нас у разі потреби. І де цей захист? Відібрали Крим. А в мене там у Євпаторії брат дідуся. Тепер вже й не провідаєш. Зруйновані заводи, шахти, будинки, дороги. І все це підло і брехливо.

Чим винні діти, які загинули в Луганській і Донецькій областях? Чому люди залишилися серед зими без житла? Чому гинуть наші солдати? Що там насправді перевозять в тих гуманітарних конвоях з Росії? Я раніше дивився фільми з М. Пореченковим, але тепер не буду. Його вчинок не гідний людини культури. Я не дуже розумію позицію інших країн. Якщо будуть бити Костю, я не вагаючись кинусь йому на допомогу. А зараз – всі начебто за нас, а на ділі – вже ворог під Маріуполем. Невже вони не розуміють, що ворог може потім дійти і до них?

Мене вразили кіборги. Вони живі люди, зі своїми почуттями і слабкостями. Але трималися, немов роботи. Не думаю, що їм взагалі не було страшно. Та вони думали: якщо не ми, то хто ж захистить країну? Ми малювали малюнки і писали листи солдатам. Може, це їх на фронті хоч трохи втішало.

Мене вразив випадок в Інтернеті. На захист України приїхав офіцер-спецназivecь з Грузії. Він, на жаль, загинув. В нього залишилося двоє дітей. А він захищав і мене теж.

Херсон і зараз здебільшого розмовляє російською, хоча в моїй гімназії вона не викладається. Але ми з гордістю співаємо Гімн, всюди прапори України. Багато допомагають волонтери. Батько мого друга Романа Туренка пішов добровольцем до армії і зараз він під Маріуполем. Героїчно воювали під Іловайськом бійці батальйону «Херсон».

Я не хочу війни! У нас квітучий південний край. Влітку з усієї України люди їхали до нас на моря – Чорне і Азовське. Всюди йде слава про наші кавуни, дині, виноград. У нас мирні люди. Мені потрібно вчитися, як і мільйонам школярів. Я ще не визначився остаточно – ким хочу стати. Але, ким би я не став, я буду працювати для моєї Батьківщини. Мені не треба іншої!